
V zajetí zlaté řeky

Swante Taggart sjel dolů ze stolové hory a navedl koně do řeky. V těchto místech bylo vody sotva po kolena. O několik minut později Swante vyjel na břeh a ztratil se ve vrbinách lemuujících vodní tok.

Když ho skrylo křoví, sesedl, pustil otěže z ruky a vrátil se na břeh. Chomáčem šalvěže zametl své stopy a posypal je ještě suchým pískem, až zničil i poslední známku toho, že zde přešel řeku. Stopy nezůstanou ani na protějším břehu, kde sjížděl do vody po skalní tabuli.

Procházel křovisky a koně vedl za uzdu, ale na vnějším okraji křovinatého pásu se zastavil a dalekohledem prohlížel hory, které se zvedaly před ním. Jen o několik minut dřív tam sbíhali po stezičce Adam a Miriam Starkovi, on však přišel pozdě na to, aby je zahlédl ještě na úbočí hory, a dál už je vidět nemohl, protože postupovali po dně hluboké strže vymleté vodou.

Stále vedl šedáka za sebou, i když stoupal vzhůru roklí. Náhle si všiml, jak kůň zvedl hlavu a pozorně napřímil uši. „Klid, kamaráde,“ zašeptal koni. „Jenom klid.“

Šedák k němu pootočil hlavu, ale uši držel stále napřimené a poslouchal. A potom Swante Taggart také zaslechl klapnutí koňského kopyta o kámen.

Zatáhl koně pod převis, vzal do ruky pušku a čekal.

Na protějším stěně rokle se objevil stín indiána na koni, potom druhý a po něm ještě několik. S dlaní na nozdrách svého šedáka a s bušícím srdcem Swante ani nedýchal. Po tváři mu stékal pot v klikatých stružkách, ale uvnitř

byl klidný a chladný. Kousek od něho dopadl oblázek a vzápětí se z převisu sesypal pramínek písku. Pustil šedákův nos a uchopil pušku do obou rukou.

Slyšel tiché mumláni indiánů, protože stáli sotva pět metrů nad ním. Chvilí se dohadovali a pak pokračovali v cestě po okraji úžlabiny. Znal z jejich jazyka dost, aby pochopil, že něco hledají. Ale co? Nebo *koho*?

Dřepł si na bobek a zády se opřel o skalní stěnu. Pušku si položil na kolena. Slunce začínalo připalovat.

Čturu měl plnou, věděl však, že ani on, ani kůň už nebudou moci jet dál stejným způsobem jako dosud... Musí vyhledat místo, kde se schovají a odpočinou si. Kromě toho Shoyer stále pokračuje po blízké stezce, a má k tomu jasný důvod. Taggart mohl mířit jen do jednoho ze dvou míst – do Globe nebo do Morenci.

Takže musí udělat právě to, že se zastaví. Když člověk nenechá žádné stopy, nikdo ho nedokáže najít. Pete Shoyer bude pokračovat do Globe a potom do Morenci, aby ho našel.

Skrývalo se v tom značné riziko, a také bude potřebovat jídlo, což znamená buď klást pasti, nebo střílet zvěř, jenže střelba by nejspíš přilákala Apače. Takže nezbyvá než vyhledat místo s vodou pro sebe a s trávou pro valacha.

Uběhla půlhodina. Ubalil si cigaretu a zapálil si, aby ošálil hryzavý hlad. Ovšem hladovění pro něho nebylo ničím novým a nepatřil k lidem, kteří sami sebe hýčkají.

Když uplynula celá hodina, vylezl na okraj strže, posadil se mezi kameny a studoval okolní krajinu. Někde při východním úpatí hory Rockinstraw by měl narazit na prameny, protože přibližně v těch místech musí stékající voda vyvěrat na povrch. Každý zdroj vody však bude představovat nebezpečí, protože o něm téměř jistě vědí i Apači a čas od času ho navštěvují.

Zrovna když se začal zvedat, vyskočil kousek od něho králík, a tak rychle chytil kámen... ale ušák už byl pryč. Nejspíš by ho stejně netrefil. Nikdy nevynikal tím, že by přesně mířil... s občasnou výjimkou, pokud šlo o olovo vylétající z hlavně jeho revolveru.

Apači odjeli k jihu. Jeho cesta vedla na východ, a tak nasedl a vyrazil.

Kolem se sice rozkládala poušť, ale rostlo na ní rozmanité bylí. Opuncie, bahenní duby a všemožné pouštní byliny, takže když jel člověk pomalu, aby

se za ním nezvedal prach, a využíval úkrytů v křoví a za jalovci, mohl zůstat nejméně polovinu času nepozorován.

Před ním se zdvihal masiv hory Rockinstraw. Směřoval víceméně přímo k hoře. Zvolna se proplétal terénem a často zastavoval, vědom si nebezpečí, které mu hrozilo od Apačů, ale zároveň pátral po sebemenší známce zeleně, jež mohla značit pramen nebo aspoň malý vodní vývěr.

Na dně kaňonu přímo před ním ležel hájek stromů hustě prorostlých křovinami, a když dojel až k němu, všiml si, že některé větve jsou odumřelé. Zastavil, aby si ten úkaz prohlédl. Ani pořádně nevěděl, co vlastně upoutalo jeho pozornost, a člověk, který by tudy projížděl méně pozorně než on, by si zřejmě ničeho nevšiml. Něco na tom kousku země ho znepokojovalo.

Křovinatý hájek se rozkládal v místech, kde se ploché dno kaňonu poněkud rozšiřovalo. Taggart houštinu obezřetně objížděl a snažil se zjistit, co je na ní tak zvláštní. Sesedl z koně a vedl ho do houštiny. Občas se na svého šedáka podíval, ale ten nejevil žádné známky neklidu. Pokud se zde skrývalo něco živého, pak to šedák nevnímá, stejně jako jeho pán.

Pohledem zaregistroval odřenou kůru dřív, než se na ni soustředil. Udělal krok zpátky, a náhle pochopil, nač se dívá, a tak se shýbl, aby se podíval pořádně.

Kůru na kmeni zkrouceného mesquitového stromu odřel nějaký těžký předmět. Navíc vydřené místo nebylo tam, kde by ji mohlo způsobit koňské kopyto – nacházelo se výš a nebylo ani čerstvé. Prohlížel si zvláštní stopu s vědomím, že jeho život může viset na vlásku, a každá sebemenší chyba by pro něho mohla znamenat konec.

Přidřepl, pootáčel hlavou a rozhlížel se. Díky tomu zahlédl kolo.

Kolo od nákladního povozu, téměř úplně skryté v keřích, a za ním ještě jedno. Když se shýbl pod keře, dolezl po kolenou až k vozů.

Jestliže ho někdo schoval tímhle způsobem, znamenalo to, že ho chtěl zase později použít, nehodlal však dopustit, aby ho našel někdo jiný. Jak někdo mohl dorazit s vozem až do těchto míst, to příliš nechápal, ale byl zkrátka tu.

Přítomnost tohoto dopravního prostředku samozřejmě značila, že jsou zde lidé. Prohlédl ložnou plochu vozů tak podrobně, jak mu husté křoviny dovolily. Našel několik vláken z hrubého jutového pytle... Pod třískou prkna na podlaze uvázla bavlněná nitka. Zamračil se. Mohla být z dámské sukně? Připadalo mu to směšné, a přece...

Stopy se někdo snažil zahladit, nepočínal si však moc zkušeně a výsledek také nestál za mnoho. Pod okrajem křoví se Taggartovi podařilo objevit částečně zachovaný otisk kopyta – vůz na místo přitáhl muly.

Vrátil se k šedákovi, zapálil si další cigaretu a přemýšlel o situaci. Ten, kdo dovezl vůz až sem, ho jistě mohl odvézt ještě dál; logicky z toho plyne předpoklad, že kočí dosáhl svého cíle, nebo se mu aspoň hodně přiblížil.

Kdyby zůstal vůz opuštěný, protože posla nebo byla zabita tažná zvířata, zůstaly by po nich alespoň kostry.

Co může člověk v téhle končině pohledávat? Chovat dobytek zde dost dobře nejde kvůli řadícím Apačům, i když se našlo několik lidí, kteří to zkoušeli. Nikde však neviděl žádná zvířata ani známky jejich přítomnosti.

Že by dolování?

Tím by se vysvětloval vůz, na kterém byly přivezeny zásoby a vybavení. Proč se všechno potřebné nepřivezlo jen na mulách? Nebo na koních? Pokud však s sebou měl ten chlapík nějakou ženu, dal by asi přednost povozu, zvláště kdyby se chtěl zdržet delší dobu a přivázel značné množství zásob.

Kdyby jel ten muž sám, nebo by jich třeba byl i půltucet, v době apačských nepokojů by to vyžadovalo usadit se na bezpečném místě, dobře opevněném a dobře zásobeném.

Samozřejmě stále zůstávala možnost, že se nemotorný vůz stal přílišnou přítěží, takže se jeho vlastník rozhodl jej opustit; v tom případě by však vůz zůstal trčet spíš někde v otevřeném terénu, kde by kočí zastavil. Neměl by žádný důvod skrývat těžký vůz, pokud nepočítal s tím, že zůstane někde poblíž a že jej ještě bude potřebovat.

Stav oschlých usekaných větví ukazoval na to, že zde vůz stojí zhruba měsíc, a pokud jeho vlastník nezahynul, musí se nacházet někde v okruhu pěti či šesti kilometrů, či spíš ještě méně.

Kde se zdržuje jeden člověk, může najít místo i další. Ten, kdo zde schoval vůz, potřebuje vodu, trávu pro zvířata a místo, kde se může skrýt a bránit se. A nejspíš půjde o úkryt, v němž se dotyčný může opevnit i na delší dobu.

Šedák pokojně okusoval mesquitové výhonky a Swante Taggart dál zvažoval situaci a vybavoval si terén, který tak pečlivě prozkoumával. Očekával, že zhruba v těchto místech najde na úpatí hory Rockinstraw nějaké prameny, a domyslel si, že některý z nich musí ležet nedaleko a záhadný člověk z vozu jej nejspíš objevil.

V té chvíli se Taggart nacházel na dobře krytém místě, takže ho nikdo nemohl zpozorovat. Zatímco valach spokojeně spásal křoviny, jeho pán vzal pušku, čturu a triedr, vyštrachal se na horní okraj strže a tam se mezi kameny a křovím položil na břicho.

Panovalo příšerné vedro... Ve vzduchu se neozýval ani hlásek a byla v něm cítit horká suchá tráva a vůně mesquitových stromů. Zastínil dalekohled sombrerem, aby se v čočkách neodrazilo slunce, a jal se podrobně studovat okolní kraj. Ani po dlouhé chvíli neobjevil vůbec nic – žádný náznak, ani známku něčeho zvláštního, žádný předmět, který by tam neměl co dělat, ani žádný příznak nějaké stezky, prostě nic, co by mohlo ukazovat na přítomnost lidí.

Vrátil se do křoví, uvolnil valachovi podbřišník a zajistil ho, aby se kůň nezatoulal. Pak se natáhl do stínu a usnul.

Otevřel oči dřív, než uplynula hodina. Kousek od něho dřímал kůň. Vstal, sebral dalekohled a vrátil se zpátky na svou pozorovatelnu, aby opět důkladně prozkoumal krajinu, protože si byl dobře vědom, jak změna polohy slunce často zásadně pozmění vzhled okolí.

Potřeboval se věnovat tomuto pátrání, nelíbilo se mu však, že po okolí zanechává stopy, na něž by mohli narazit buď Apači, nebo Pete Shoyer.

Jeho pozornost stále víc přitahovala hora Rockinstraw. Zvedala se vysoko nad kraj, který jako by Všemohoucí záměrně rozbil. Z vrcholu hory musí být skutečně nádherný rozhled, ale taky by tam po něm někdo mohl střílet.

Den dospěl k pozdnímu odpolední. Pokud se v okolí někdo skutečně skrývá, za hodinku, nejvýš za dvě začne chystat něco k jídlu, a to znamená oheň a oheň znamená kouř. Velice málo kouře, pokud ten chlapík používá suché dřevo, ale přece jen nějaký kouř vznikne. A ten je pak možné vidět i ucítit.

Swante Taggart si ubalil a zapálil cigaretu. Počká si... Věřil, že má pravdu. Někdo se poblíž schovává, a má zřejmě dobrý úkryt, a ten bude stejně dobrý i pro něho.

Proč by nepočkal...